

La bella Italia

Koen P.

“De dolomieten zijn niet voor Mieten”. Vergeef mij enigszins, beste lezer, deze ietwat stoute en wel erg goedkope oneliner, maar het is niet anders. Punt. De Franse Alpen zijn knap lastig en lang, akkoord. De Pyreneeën zijn ruig en ruw, jawel. Maar door de jaarlijkse passage van circus ‘La Grande Boucle’ zijn ze afdoende bekend bij wielerminnend Jan en Klein Pierke. Het Franse hooggebergte is voor de wielersfreak een bedevaartsoord in brede macadam. De dolomietencols daarentegen worden enkel door fervente Girofans, de betere italo skiër of door excentrieke kwissers foutloos gespeld. Of had u tot gisteren misschien al gehoord van Passo della Mauria, di Sella of laat staan van de Falzarego? Onterecht natuurlijk, zoals wij met een select gezelschap renners uit Ro en errond mochten ervaren. Allen zullen zij nu getuigen: de dolomieten zijn alles en misschien zelfs meer van het voorgaande maar bovenal ... adembenemend schoon.

Anders dan anders werd de organisatie van onze trip dit jaar vooral verzorgd door niet-bestuursleden, Giovanni, Michel Marioni en Sandro. Of kortweg d’ Italoinders, zoals zij zo vaak worden genoemd. Nu wil het cliché dat orde en structuur, pragmatisme en efficiëntie niet onmiddellijk eigenschappen zijn waaraan u denkt als u het heeft over deze mediterrane bevolkingsgroep. Toch moet ditmaal ook de hardnekkigste bevooroordeelde toegeven dat alles *picco bello*, laat staan toch prima geregeld was. Hebben ze dan toch iets geleerd van ons, Belgen (knipoo)? *Congratulazioni e ringrazia ancora una volta dalla squadra intera*.

Donderdagavond was ‘t van dat. We vertrokken vanuit Charleroi (bij de lowcost vliegende medemens beter bekend als Brussel-Zuid) met een Boeing 737 van Rynair. Een vliegtuig, inderdaad, beste vrienden, zo reist een zichzelf respecterende wielersclub anno 2006. Liever dan totaal gebroken en suf te sjokken met een aftandse pajottour-bus over de Brennerpas. Veilig geland te Treviso zetten wij onze reis verder met een huurwagen richting Forni di Sopra, waar Giovanni, Michel Marioni, de logistiek-verantwoordelijken, ons opwachtten in Hotel Edelweiss, onze verblijfplaats. Alles gelost op de kamers, daalden we te voet naar het dorpscentrum voor een eerste kennismaking met onze nieuwe habitat. De verkwikkende avondwandeling onttaardde al vlug in een zoektocht naar eten, iets waarvoor we nog niet de tijd hadden genomen. Bij ettelijke familiezakjes zoute chips en enkele Duvelglazen Moortgatvocht rijpte den ambiance en de plannen voor de dagen nadien.

Met verse moed en voldoende druk in de banden vertrok de karavaan vrijdagmorgen voor *la prima escursione*. Een rit over de Passo di Sauris, gevolgd door de terugtocht over de Passo della Mauria. Het mocht duidelijk heten dat organisator en ‘régional de l’étappe’, Michel Marioni, als opwarmer had

geopteerd voor een straffe cocktail eerder dan voor een licht verteerbaar apéritiefje. Op de Passo di Sauris werd de groep als een oranje accordeon alras uiteen gerokken in de vele tunnels op het traject. In de regen was het dan ook druppelsgewijs aankomen aan de hoger gelegen stuwdam. Hier werd de bonte meute met op de achtergrond het azuurblauwe meer van Sauris voor een eerste maal gedigitaliseerd. Zonder dralen rukten de gelederen verder op naar de top, waar even een stukje van boven de 18% moest worden overwonnen. Niet iedereen kwam ongeschonden uit de strijd want eens bovengekomen melde radiotour het abandon van Luigi Chaberti. Een kapotte rayon maakte van zijn beklimming een slag in ‘t water en tegelijk ook één in zijn defect achterwiel. De onfortuinlijke Rodenaar vond te midden van al deze doffe ellende troost in de armen van de plaatselijke bevolking. Tezelfdertijd greep hij de gelegenheid te baat om zijn mondje Italiaans wat aan te scherpen. De rest was na de picknick boven, een tussenstop in een herberg en de afdaling begonnen aan de Passo della Mauria. Boven gold hetzelfde scenario: op iedereen wachten, foto en dan verder richting hotel. ‘s Avonds geen noemenswaardige feiten: douchen, eten en nakaarten. Maar aan de vooravond van de koninginnerit was het vooral recupereren, man en macht.

Maratona dles Dolomites! **Weken** vooraf stond de affiche op onze webstek. Het bleek een terechte waarschuwing. Rob, organisator ad interim, zette deze *giro* achter in een rijtje met de Marmotte en de Radmarathon. In één adem genoemd: the legend, the beast en the beauty. Volgens goesting, zin en richting leidt deze schoonheid je over respectievelijk de Passo di Falzarego, de Valporella, de Gardena (zie foto boven), de Sella, de Pordoi, de Campolongo, de Santa Lucia and last but not least the Passo di Giau. Pure wielerspret in postkaartlandschappen. Officieel meet het ding 138 km horizontaal. Verticaal moet je tellen op 4190 hoogtemeters flink uit de kluiten gewassen klauterwerk. Ik wil niet plat worden, maar geef toe ‘t is gene kak.

Met de auto reden we naar Pocol waar de officiële start van het gebeuren werd gegeven. Afspraak boven op de Passo Gardena om te eten. Het hoeft niet te verwonderen dat de tijdsverschillen tussen de verschillende deelnemers door de beklimmingen van de Falzarego en de Valporella al vlug opliepen. Op de Passo Gardena was het dan ook weer één voor één binnenlopen. Tijd om de boel te overschouwen. Christian Delarivière, de berggeit van de troep, grizzlybeer Sandro, kwistig

de kilowatts uit zijn machtige dijen schuddend, Stef op souplesse en met volle goesting, Michel Mougros, terend op zijn diepe fond, Marc, enkele kilo's lichter en dus zoveel beter, iron Rob, met badmuts op het hoofd en een brooddoos vol conditie en karakter onder 't zadel, Manu, net zoals zijn nieuwe fiets exponentieel verbeterd in vergelijking met vorig jaar, Michel Marioni, met de lange haren wapperend in de bergwind, blij als een kind in zijn achtertuin, Giovanni, 'à son rythme', Christian Neckkebroeck en Michel Bousmans, broederlijk achter elkaar als in een koppeltijddrit, Louis, zonder lunchpakket alleen op pad op de Passo Campolongo, headbangend over het nieuwe frame. Na het eten werd de rest van de koek aangesneden. Snikheet over de Passo di Sella, vervaarlijk steile afdaling. Met veel bochtenwerk geleidelijk stijgen naar de top van de Pordoi, waar we fier poseerden aan het monument van Fausti Coppi. De voorwacht, Christian D, Sandro en ikzelf kozen vervroegd het hazenpad richting Giau, een hatelijk onding van ruim 9 km tegen gemiddeld 10%.

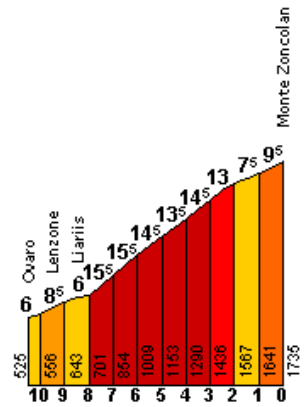
Afgezien, diep geweest, absoluut, maar voortgedreven door eerezucht en prestige hangt zijn scalp toch maar mooi aan de gordel. De rest van de oranje armada kwam na

de Pordoi terecht in een wolbreuk en haastte zich over de achterkant van de Falzarego naar de wagens. 's Avonds na het eten, in campingsmoking (losse vrijetijds-kledij voor niet-ingewijden), nog wat couleur locale gaan opsnuiven in het dorp. En dan slapen en dromen van de mooiste fietstocht die ik tot dusver in mijn jeugdige leven heb gereden. Misschien moet ik maar eens wat meer buitenkomen.

'Op zondag zult gij rusten', zei de Heer. Maar daar had Sandro geen oren naar. De bonk uit Sint-Pieters-Leeuw schotelde ons in zijn gedetailleerd logboek de Monte Zoncolan voor. Eerst 45 km glooiend op, maar vooral af, via Cortina d'Ampezzo.

Aangekomen in Ovaro was de ontnuchtering groot. De Zoncolan, een beest, een vuurspuwende draak, een monster. Weliswaar verhard, maar overal losse grind. Eigenlijk meer spek voor de mountainbikebek. Gemiddelde stijgingspercentages van boven de 14%, maar op diverse plaatsen vaak meer. Achter elke steile bocht schuilt een andere nog steilere bocht. Je kan er op sommige momenten als het ware met je ellebogen tegen aanleunen. Je passeert vooraan aan de kerkpoort en achteraan de bocht kan je de kerkhaan kietelen. Enfin kortom: de boel bolt niet vlot. Na 2,5 km gewroet op en gekletter naast de fiets haalde het verstand het van de geestdrift en werden de guidons 180° gedraaid. Enkel Sandro en Christian D. zetten deze calvarie verder, respect! Voor de overigen werd de 45 km lange terugtocht een welverdiende mars van terrasje naar terrasje.

Die avond werden we door Michel Marioni en zijn aimabele familie uitgenodigd in een gezellig restaurant. Na andermaal te hebben geproefd van enkele smakelijke streekgerechten en de Italiaanse gastvrijheid, hadden sommigen onder ons nog energie over om enkele danspasjes uit de melkverzuurde benen te schudden. Ondertussen trokken Adriano en zijn accordeon alle registers open: La mama, Gigi l'amoroso, Marina van Rocco Granata en met de laatste deunen van la Montagne van Christian Neckkebroeck klonk ook het slotakkoord van onze reis. *Ciao, e alla proxima volta, bella Italia.*

P.S : Alle voorstellen voor volgend jaar zijn natuurlijk welkom, maar als verslaggever van deze editie profiteer ik alvast van de gelegenheid om een eerste idee te lanceren. Na the beauty, the legend of met andere woorden de Marmotte?